

หลังจากที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีและให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) แล้ว ปัญหาเรื่องโลกร้อนก็มิได้ลดน้อยลงแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้พิธีสารเกียวโต (Kyoto Protocol) จึงได้ถูกตราขึ้นเพื่อให้ประเทศภาคีในอนุสัญญาฯ สามารถบรรลุถึงข้อตกลงในอนุสัญญาได้ โดยการกำหนดหน้าที่และมาตรการในการลดก๊าซเรือนกระจก ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว เพราะมีผลกระทบต่อประเทศไทยโดยตรงจึงได้เข้าร่วมลงนามในพิธีสารเกียวโต และหลังจากได้มีการศึกษาถึงผลกระทบทั้งหลายที่ประเทศไทยจะได้รับจากการเข้าผูกพันในพันธกรณีตามพิธีสารเกียวโตแล้ว คณะรัฐมนตรีจึงได้ลงมติเห็นชอบให้สัตยาบันต่อพิธีสารเกียวโตในวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2545 และพิธีสารเกียวโตมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 เป็นต้นมา

เมื่อประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีในพิธีสารเกียวโตแล้ว พันธกรณีตามพิธีสารเกียวโตจึงมีผลผูกพันต่อประเทศไทยตามหลักการของกฎหมายสนธิสัญญาที่ว่า “สัญญาต้องเป็นสัญญา” (Pacta Sunt Servanda) แม้ประเทศไทยจะเป็นประเทศภาคีนอกภาคผนวกที่ 1 อันไม่มีหน้าที่ต้องลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกก็ตาม แต่ในฐานะประเทศภาคีหนึ่งของพิธีสาร ประเทศไทยควรจะต้องแสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติตามด้วยความสุจริตใจ (Bona Fide) ด้วยการรับเอากลไกต่าง ๆ ที่มีอยู่ในพิธีสารเกียวโตมาใช้บังคับเพื่อให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ของพิธีสารได้ ซึ่งกลไกที่ประเทศไทยสามารถรับมาดำเนินการนั้น ได้แก่ กลไกการพัฒนาที่สะอาด (CDM)

หลักการในกลไกการพัฒนาที่สะอาด (CDM) ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ประเทศนอกภาคผนวกที่ 1 และประเทศในภาคผนวกที่ 1 มีส่วนร่วมกันในการเพิ่มศักยภาพของการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในขณะเดียวกันผลของการดำเนินงานนั้นจะทำให้ประเทศนอกภาคผนวกที่ 1 เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development) ภายในประเทศของตนด้วย ยิ่งไปกว่านี้ประเทศไทยยังอาจได้รับประโยชน์ทางการเงินและการถ่ายทอดเทคโนโลยีอันเกิดจากการผลิตคาร์บอนเครดิต (Carbon Credit) ด้วย หากว่าได้มีการร่วมลงทุนจากต่างชาติในการดำเนินโครงการ ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินกลไกการพัฒนาที่สะอาด (CDM) สามารถใช้บังคับได้จริง ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาถึงกฎหมายภายในและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องว่ามีเพียงพอต่อการรองรับการดำเนินงานกลไกดังกล่าวหรือไม่ และเพียงใด

หลังจากได้มีการศึกษาถึงการอนุวัติการกฎหมายไทยที่มีต่อพิธีสารเกียวโตแล้วพบว่า แม้ในระดับหลักการและนโยบายของรัฐจะได้ออกมาสอดคล้องกับเป้าหมายของพิธีสารเกียวโต อันเห็นได้จากมติของคณะรัฐมนตรีต่าง ๆ ที่กำหนดให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศขึ้นเป็นอนุกรมการย่อยในคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ หรือการนำเอาคาร์บอนเครดิต (Carbon Credit) มาใช้ในการอนุรักษ์พลังงาน และมอบหมายให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นหน่วยงานภายในที่ได้รับมอบหมาย (DNA) ตามพิธีสารก็ตาม แต่ในคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาตินั้น ไม่มีตัวแทนจากหน่วยงานด้านพลังงานรวมอยู่ด้วย จึงทำให้องค์ประกอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติยังไม่ครอบคลุมถึงขอบเขตในการดำเนินงานได้ทั้งหมด อีกทั้งการนำเอาหลักการกลไกการพัฒนาที่สะอาด (CDM) มาใช้ภายในประเทศอันนำไปสู่การออกคาร์บอนเครดิต (Carbon Credit) ที่เรียกว่า ใบรับรองปริมาณการปล่อยที่ลดได้ (CERs) นั้น ก็ยังไม่มีหน่วยงานใดที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรงในการดำเนินงาน จากเหตุผลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า กฎหมายและองค์กรภายในประเทศที่มีอยู่จึงยังไม่เพียงพอต่อการอนุวัติการกฎหมายภายใต้หลักเกณฑ์ตามพิธีสารเกียวโตได้

ดังนั้น ประเทศไทยจึงสมควรที่จะต้องมีการจัดตั้งองค์กรเฉพาะขึ้นมา เพื่อรองรับแก่การดำเนินงานในโครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาด (CDM) โดยอาจทำการออกพระราชกฤษฎีกาเพื่อจัดตั้งองค์การมหาชนให้มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานโดยตรง ซึ่งหากประเทศไทยได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว การเข้าเป็นภาคีในพิธีสารเกียวโตก็จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศไทยและสังคมโลกตามเป้าหมายของพิธีสารเกียวโตอย่างแท้จริง

Thailand has ratified the United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC). The problem of global warming still exists without any sign of decreasing. As a result, the Kyoto Protocol was adopted to enable the Parties to the Convention to achieve the objectives of the Convention by prescribing appropriate obligations and measures to reduce greenhouse gases. Realizing the significance of the problems and the effects which the problems might have on Thailand, the Kyoto Protocol has been signed. After having studied the effects of the obligations contained in the Kyoto Protocol, the Cabinet ratified the Kyoto Protocol on August 28, 2002 and the Kyoto Protocol went into force on February 16, 2005

After Thailand became a party to the Kyoto Protocol, the obligations under the Kyoto Protocol became binding upon Thailand in accordance with the principles of Pacta Sunt Servanda, relating to the law of treaties.

Since Thailand is not a Party in Annex I, it is not required to reduce the release of greenhouse gases; however, it should make a bona fide attempt to adopt the different mechanisms contained in the Kyoto Protocol and put them into practice so that the objectives in the Protocol can be achieved. The main mechanism which Thailand should be able to implement is the Clean Development Mechanism (CMD). The CMD is established for the state Parties in Annex I as well as those parties which are not included in Annex I so that they can increase their ability to reduce the emission of greenhouse gases. At the same time, the result of the operation should enable the States which are not included in Annex I to achieve sustainable development. Moreover, Thailand should financially benefit from technology transfers of the production of carbon credits; especially when there are foreign investments in the operation of a project. Therefore, in order for the operation of the CDM to be realized, it is necessary for Thailand to examine its internal laws and the agencies involved to see if they are sufficient to implement the relevant mechanisms.

After studying the legislation related to the implementation of the Kyoto Protocol, it was found that the principles and policies of the Government have been in general agreement with the objectives of the Kyoto Protocol. This fact is exhibited by the Cabinet resolutions which set up the